

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 23.

Fjerde Session.

18de Møde.

Torsdagen d. 18. November.

(Fortf.).

Ordføreren: Ved at overveie Lovudkastet har Udvalget fuldkommen erkjendt, at det vilde have været heldigere, om de Bestemmelser, det indeholder, allerede havde været optagne i Loven af 8de April 1851 og altsaa vare blevne tagne under Overveielse i Forbindelse med den nyseværnte Lov. Imidlertid ere vi komne til det samme Resultat, som den høitærede 5te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Orsted) nylig udtalte, nemlig, at Vilkaarene ikke kunne være trykkende for Statens Debitorer, og at de Allerfæste af disse upaatvibelig, dersom der var Spørgsmaal om deres specielle Samtykke, vilde meddele dette. Dersom Udkastets Bestemmelser alene vare til Fordeel for Statskassen, og derimod vare bebyrdende for Debitorerne, vilde Udvalget ikke være gaaet ind paa at anbefale Forslaget; men Udvalget har erkjendt, at Vilkaarene ere ligesaa fordeeltige for Debitorerne som for Statskassen. Hvad navnlig Bestemmelsen om Renteterminerne angaaer, saa vil det allerede af Notiverne og Udvalgets Betænkning være klart, at det ikke gjør nogen Forskjel, enten Forsaldstiden bestemmes til 1ste April og 1ste October eller til 11te Junii og 11te December Termin, paa Grund af at Restancelisterne ifølge Forordningen 8de Juli 1840 § 11 først udfærdiges 3 Maanedre efter Forsaldstiden, altsaa efter at de ordinære Renteterminer ere forbi. Der til kommer, at efter at Restancelisterne ere udfærdigede, hvilket sædvanlig skeer i Løbet af de næste 14 Dage efter de 3 Maanedre, bliver Kundgjørelsen om, at Udpantning vil finde Sted, bekendtgjort ved Kirkestævne med 14 Dages Varjel, og naar dernæst Udpantning finder Sted, saa staaer, forsaavidt Udlæg skeer

i Løse, det Udlagte til Indløsning i 6 Uger og forbliver imidlertid i Debitorernes Besiddelse, naar, som i Reglen vil være Tilfældet, disse kunne antages at have den fornødne Beredthed. Naar det Udlagte skal realiseres, er en ny Bekjendtgjørelse fornøden, for at bringe Auktionen til Liebhabernes Kundskab, saa at man altsaa vil see, at de Debitorer, som staae til Restance, have en tilstrækkelig lang Tid, hvori de kunne berigtige deres Gjæld. Den høitærede 5te Landstingsmand for 1ste Kreds (Orsted) har udtalt det Duffe, at en saadan Bestemmelse, som § 2 indeholder, ogsaa kunde finde Anvendelse paa andre klare Fordringer, og dette Duffe tiltræde Udvalgets Medlemmer; hvor nemlig en mindre Fordring er reen og klar, er det unægteligt en Fordeel for Debitor, at han ikke behøver at møde for Forligelsescommissionen eller Retten, hvorved han ofte er udsat for megen Tidsforbrug, men at Retten, saa at sige, kommer hjem til ham og affordrer ham, efter forentst Legitimation, Beløbet. Han har da Leilighed til at fremsætte sine Indsigelser, og disse Indsigelser, forsaavidt de gaae ud paa Restancens Rigtighed, have da i Reglen tilfølgende, at Udpantningsforretningen udsættes en kort Tid, for at Debitor kan faae Leilighed til yderligere at godtgjøre, hvad han har fremsført under Forretningen. Forsaavidt andre Indsigelser fremsættes, er Fogden pligtig til at tage dem under Overveielse og affige Kjendelse, der kan indankes for en høiere Domstol. At Udpantning finder Sted paa vedkommende Oppebørselsbetjents Ansøgning og Tilsvær, har, uagtet denne Betjents Bo er behæftet, dog sin fulde Betydning; thi i Reglen vil Ansøret dog ikke være af nogen meget stor Betydning og i alt Fald ikke større, end at vedkommende Oppebørselsbetjent kan fyldestgjøre dem, som maatte faae noget Krav paa ham, ligesom jeg ogsaa tør ansee det for